

кавица. Нъ уви! не бѣ шумъ отъ свѣткавица нито отъ молний; а бѣше грѣмъ отъ страшни топове, трясѣкъ и гробенъ гласъ отъ пушка, блясѣкъ отъ ножове и свѣтлина отъ огньоуе. Топовѣтѣ гърмѣтъ, гранатитѣ фучатъ като урагани и грозно ся тласкатъ о священнитѣ стѣни на храмътъ. Куршумитѣ запищяха. Селото на огънь; а всрѣдъ адскитѣ непоборими огньоуе ся чуваха гласове на плачь и писъци отъ мѣченицитѣ, които ся прощаваха вѣчно съ свѣта. Сърдцераздирателнитѣ писъци пронизваха най желѣзното сърдце и го докарваха на плачь и сълзи! . . . Тогава о, Боже мой! бѣше вѣче распаленъ гнѣвътъ звѣрски, пламна упостошителенъ огънь, и всрѣдъ вълнитѣ на огъньтъ блѣщяха бѣлообразнитѣ ликове на двумѣсечнитѣ бозайничета. Тѣхнитѣ жални писъци прѣдставляваха истата кървава картина на „Вартоломейската нощъ“ и звѣрството на Ирода.

О, картина! не бива картина за тревоги и печаль! Картина, въ която Неронъ и Диоклитианъ, Божиитѣ разбойници и мѣчителы, горятъ и днесъ християнскитѣ жертви всрѣдъ богатитѣ си палати и харемъ; и то не за вѣра, нъ за неправда, за нищо, за покорность?! Сцѣна на кръвопролития! Сцѣна на звѣрства и тиранства!

Селото бѣ придадено на огънь и мечъ. Побѣсенелата звѣрска сганъ жестоко: колѣше, сѣчеше, горѣше, мѣчеше, грабеше, обезчестяваше и прѣтваряше на прахъ и пепель всичко живо и неудошевленно. Голѣми бѣха мѣжитѣ и страданията, Боже мой! Невенный и беззащитный Бояджиецъ, който до вчера съ трудътъ и потѣтъ си хранише и подържаше царѣ, паши и везири, който, така да кажа, бѣше черанъ робъ на теглилата; а въ тая минута ний го виждаме немилостива жертва на гнѣвътъ и злобата. Той е въ гробъ, и спи. Пламна тамъ огъньтъ и гори. Селото въ пожаръ и сѣчь. Мъртвата стра